

Blind Guardian

Recenze – Demons And Wizards (Demons And Wizards promo CD)

Intro: již dlouho očekávaný plod projektu zpěváka, skladatele a textaře Blind Guardian v jedné osobě Hansiho Kürsche a skladatele, kytaristy a myslitele Iced Earth v druhé osobě Jona Schaffera je přede dveřmi. V kolotoči dnešního showbusinessu se věci mají tak, že zhruba měsíc až dva před oficiálně ohlášeným vydáním dostávají pisálkové hudebních médií do rukou různé promo či edit verze k vydání připravených alb, aby tak mohli datum, kdy se nosič objeví prvně na pultech, podpořit svou recenzí. Byť výhodou takového redaktůrka zajistě zůstává, že nahrávku slyší dříve jak hudební veřejnost, k nevděku tohoto postu patří na druhou stranu to, že promo nahrávky často nedoprovází kompletní obal či kompletní setlist. Jednou z těchto obětí je i můj dlouholetý hudební stín, k němuž se obracím v dobách poledního žáru, Mára. Jemu díky, že se mi do ruky dostal i promo nosič Demons & Wizards, který svou oficiální podobou doplní hudební regály 24.ledna na firemním labelu SPV. Využijme tedy výhody redaktorů, že nahrávku doprovázel ze strany SPV (u nás zastupuje Globus Music) zasláný fax s chronologií a dějepravou projektu, na niž tímto zazříme...

Dějepis: Demons & Wizards je pravděpodobně symbol ponejvíce vystihující dva různé charaktery obou hlavních protagonistů skrytých pod touto hlavičkou. Ihned vám na mysl přijde otázka, kdo že je tím démonem a kdo že čarodějem, či lépe řečeno kouzelníkem? Pro jednoho z těch dvou se zdá být otázka dosti jasná...*Já sám sebe se řadím spíš za čaroděje*, říká Hansi Kürsch, který normálně maká coby frontman a basák elitní germánské bandy Blind Guardian, i když v současné době coby zpěvák projektu D & W. Díky jeho stanovisku dedukujeme, že druhým z dvojice musí být Jon Schaffer. Tohle jméno není bezpochyby v metalovém kolotoči nijak neznámé. Jako skladatel a kytarista americké formace Iced Earth má za sebou pěknou řádku alb během posledních deseti let. Dík projektu D & W lze však o jeho schopnostech říci, že jsou nejenom démonické, ale s jistotou i magické. První nápad na projekt se datuje do jara 1997. Kürsch a Schaffer, kteří jsou jinak blízkými přáteli již drahnou řádku let z dob, kdy jejich původní formace BG a IE společně brázdily na turné, dávají dohromady jednu skladbu (na debutním albu ji naleznete pod titulem My Last Sunrise) a časem na ní staví plán pro společný projekt. Slovo dává slovo na podzim 1998, kdy BG dokončují své turné k albu Nightfall in Middle-Earth a kdy Schaffer přehrává pasáže z první skladby svému příteli. *To byla fakt hromada kytarových riffů s dobře produkovánými elektronickými bubny*, říká Kürsch. *Taky tam bylo pár kytarových sól. Základy tomu všemu jsme položili, když jsem ve zkušebně BG přidal vokální linku*. V červnu 1999 letí Hansi do Ameriky připravovat produkci alba. Tam na něj čeká Schaffer s producentem Jimem Morrisem. Jim je majitelem slavného Morrisound Studio na Floridě. *Jim byl vtažen do víru natáčení natolik, že nám od podlahy přeházal základy celého materiálu. Udělal to, co by měl udělat každý dobrý metalový producent, přidal šlehačku na vršek dortu. Tam kde to bylo potřeba přidal harmonie nebo druhý hlas, nahrál pár kytarových sól a jemně upravil nahrané programované party bubnů*. Když byla všechna aranžmá komplet, tým zavolal bubeníkovi Marku Praterovi, aby nastoupil do studia (ten je taky z IE) a ten když si poslechl

demo nahrávku, zasedl a nabušil svoje party. Výsledek je senzační. Zajisté, hlas Hansiho Kürsche připomíná velkolepé a progresivní hymny své kapely a Jonovy riffy se svou silovostí ne nepodobají IE. Výsledkem toho všeho je pak nový velice individuální zvuk. *Skladby jsou o dost jednodušší těm co dělají BG*, říká Hansi, když popisuje album. *Měl bys poslouchat každý nástroj samostatně. Zaměření alba je více metalovější a drsnější. V součtu na albu najdeš dvanáct skladeb z nichž pět či šest jsou skladby kratší a jsou limitované postupem sloka, přechod, refrén. Další skladby dosahují pak stopáže pěti či šesti minut a jsou už trochu komplikovanější, více epičtější, pokud bych to měl porovnat s naším posledním albem.* Na albu tedy naleznete čistě metalové věci jako Rites Of Passage, Poor Man´s Crusade či Blood On My Hands, stejně tak jako závěrečnou trilogii Tear Down The Wall, Gallows Pole a My Last Sunrise. *Trojice skladeb vypráví o ponuré historii fiktivní postavy skřítka Azraele. On je tvůrcem veškerého vesmíru. Byl však tvořením omrzelý a chtěl vrátit zpět to, co vytvořil. Proto se svým průvodcem započal pouť vesmírem. Azrael tak rozpouštěl své stvoření kousek po kousku, včetně sama sebe až nakonec nechal jenom svého společníka, který se vrátil a začal tvořit pro sebe svůj nový vesmír.* D & W nepotřebují tvořit svůj vlastní vesmír, protože disponují velkou základnou fanoušků. A ti budou více než nadšení, když najdou na albu své oblíbenice. Mimochodem, jistě je zajímavá, zda s konečnou platností D & W bude vystupovat naživo: *Zajisté, že bychom rádi živě předvedli naše album. Jsme připraveni společně upravit své plány na turné pro čtyři či pět letních festivalů. Zdá se, že jeden či dva v Německu, jeden ve Francii, jeden ve Španělsku.* D & W nebude kapelou, která by dělala nějaké hity. Ti, kteří slyšeli ukázkou z alba pochopili, proč se plánuje pokračování tohoto projektu. Když už nic jiného, tak přeci démoni a čarodějové mají sami o sobě dosti velkou trvanlivost!

Recenze: Úvod alba obstarává řezavý akord s hlubším rytmem basy a kotlů, zatímco Hansiho sborový vícehlas v kostelním podání navádí barvu celého alba, čímž mám na mysli jakési gotické středověké nadechnutí. A jelikož intro Rites Of Passage netrvá nijak dlouho, úvodní titul je záhy odstartován přechodem do vcelku svižné jízdy Heaven´s Denied. Už po pár taktech poznáte, že oba hlavní protagonisté jsou pány situace: riff, staccatto, break, refrén, sólo (základní prvky stavby klasického metalu let osmdesátých zde okrášlené o techniku vícehlasů). Dole jedou sice dva kopáky, ale jak se později ukáže pro celé album, spodní rytmus (basa a bicí) tu jsou spíš jako doprovod. Po dvou refrénech a zpěvu doprovázeného vyhrávkou se skladba náhle láme v šepot a spád tence znějících hlasů (o čemž někteří tvrdí, že Hansi zpívá stylem Nightfall), které díky vespod znějící španělce a basové lince (jenž udržuje chorální zpěvy) přechází v delší figuru doprovázející píseň až do svého závěru (nezvyklé a dobře působící). Úvod druhé Poor Man´s Crusade obstarává vysoce položený výkřik, jenž startuje obehnaný staccatto riff. Ovšem během chvilky, kdy se vyhrávky mění s různými polohami Hansiho hlasu vás napadne, že tohle tak nějak dost nápadně připomíná stylem i hlasem první album Sanctuary. I když Hansi nedosahuje Warellových výšek, je zřetelné, že buď přímo v hrdle (nebo trošku za pomoci techniky) dokáže dnes natočit vokály položené o něco výše, než před pár lety. Než začne další kousek, vraťme se trochu do dějin. Rozhovory oznamovaly, že některá sóla kromě Jona natočil i Jim Morris a jelikož naše promo nedoprovází booklet, nejsem schopen určit autory sól. Jisté však je, že kytarová práce sedí o trochu výše, než je tomu běžně u Iced Earth, čímž projekt seznává opravdu svojský zvuk. Fiddler On The Green začíná několika akordy španělky do nichž zasazená linka občas pozdvojeného Hansiho hlasu nechutně připomene Tears by Dragon od Bruce Dickinsona. Za naprosto špičkový považuju přechod po zpěvovém úvodu, kdy po úvodním Hansiho hlasovém vstupu španělka skončí jakoby o takt opožděně, aby mohla jemně nastoupit

kytarová vyhrávka, jejíž nosná melodie se v další figuře opakuje opět na španělku. I když jste teprve ve třetině skladby, už víte, že tohle je největší hitovka alba. V závěru akustické vyhrávky jste napnutí očekáváním, zda konečně kapela spustí šťávu, ale Hansiho popěvek vrací stupňující se tempo zpět do akustické polohy a úvodní nápěv se opakuje. Záhy se však dočkáváte, neboť po další sloce opravdu nastupuje celá kapela s velice nadprůměrnou kytarovou prací (několik poloh sólových partů). Tímto je skladba již bez Hansiho vstupu dovedena pomalu do svého závěru (Fiddler je tahák na zpívání jako Brno). Další Blood On My Hands vstupuje na parket hláskovým popěvkem, které jinak Hansi používá na albu vícekrát. Vstupní staccatto nepřináší nic nového a snad proto má zkreslený zvuk, abyste se zbavili dojmu, že se spodní rytmus často opakuje. Tahle skladba trochu upoutá rozloženým akordem v přechodu a zajímavou kytarovou vyhrávkou uprostřed skladby (tady mi to trochu připomíná Maiden). Path Of Glory je další snaha o změnu rytmu alba a v duchu Blindovské předělávky The Wizard od Uriah Heep naprosto podobně vystavěná. Lehké popěvky v úvodu a španělka navozují hard rockovou atmosféru. Nástup kapely a střídání s hutným zápřahem ovšem ani zde není opomenuto (taky mi to trochu připomíná staré Saxon). Nutno ovšem uznat, že z těch několika zatím odjetých skladeb je cítit velká Hansiho snaha o vybudování vokálních zapamatovatelných linek (teď nemám na mysli tu spoustu popěvků, kostelních vokálů a pasáží připomínajících dětské říkanky). Kdo ví, zda nepobral ve floridském studiu něco nového a kdo ví, zda to nebylo naopak a nepřijel je tam trošku proškolit. Následná Winter Of Souls začíná svou stavbou trošku odlišnější část alba. Věc samotná je totiž o dost stavebně složitější a hutné riffy střídají vyhrávky, sóla, akustika a popěvky. Přechod na The Whistler zajišťuje popěvková akusticky znějící pasáž, která přináší opět hromadu zpěvů a vícehlasů. Nástup těžkých akordů s vyhrávkou a znějícím hlasem typizuje album. Navíc střední vleklá pasáž doprovázená hláskovým popěvkem protahuje skladbu a řadí ji k těm delším a složitějším. Pěkný závěr obstarává odezívající švitořící hlas výše položené struny. Zato začátek Tear Down The Walls je naprosto tuctový. Ohrané schéma středověkého vokálu s akustikou a vpádem těžkých tónů celé kapely bude sloužit asi mnohým kritikům jako zbraň pro tvrzení nic nového. Závěrečná pasáž je obohacena přechodem k rychlejšímu tempu, které je po chvíli vystřídáno ne moc dobrou figurou na španělku, čímž skladba končí a dalším akustickým vstupem přechází v Gallows Pole. Jak říká název, šibeniční je opravdu vstup i do této písně. Možná je to díky předchozímu odfláknutému ukončení, ale akustický vstup doprovází velké zkreslení takřka mluveného slova Hansiho hlasu po němž nastupuje fakt hutný akord. Skladba ve středním tempu nepostrádá popěvek a řadím ji k těm na albu lepším, zvláště pro kytarové vyhrávky v kvartě ala jedná britská panna let osmdesátých. Připadáte si jako byste se hádali s někým na soudu, chvíli trpíte a chvíli to dáváte všem pocítit a pak to zas chvíli jde netečně jakoby kolem vás. Štych ve své závěru plynule přejde vyhrávkou do My Last Sunrise, která nevybočuje ze schématu posledních několika skladeb. Hansiho změny hlasových poloh se vstupy vyhrávek a vstupy těžkotonážního podkladu dokončují trilogii. Závěr poslední skladby připomene tak trochu závěr BG alba Tales from the Twilight World, když album končí ve skladbě Last Candle samotnými protichůdnými zpěvy. Zde máte možnost tento efekt opět zaslechnout. Outro v podobě Chant zajišťují kostelní chorály.

Průpovídka na závěr: album v žádném případě není šlichtou, která by posloužila jako odstrašující příklad na projekty hudebníků z různých kapel. Na druhou stranu nepočítejte s tím, že uslyšíte to, na co jste zvyklí u Blind Guardian. Album má díky kytarové práci a těžkým silovým riffům daleko blíže k Iced Earth jak ke krefeld'anům. Zvukově nelze říci, že by šlo o vytříbený produkční skvost z dánského studia, ale na druhou stranu Florida dala velkou

příležitost ke zviditelnění jak Hansiho hlasu, tak Jonovy kytarové práce. S tím souvisí i to, že basa (výjimku tvoří vyhrávky) a bicí nemohou obdržet jinou nálepku, než že zajišťují doprovod. Bicí samo o sobě drží stopu, ale nijak nehýří barevností tónů (tak jak to znáte třeba u Thomena). Na albu naleznete jak skladby podprůměrné, které navozují atmosféru, že byste si je mohli pustit v rádiu a přitom klidně něco dělat, tak i skladby nadprůměrné díky nimž byste se při zmíněné práci měli občas zastavit a ono rádio si zesílit či chvíli poslouchat. Z celého alba jasně vyčnívá Fiddler On The Green jako skvost, který si můžete dost dlouho přehrávat dokola, aniž by vás to omrzelo. Jako fajnšmekr do BG to poslouchat můžu. Nic proti tomu, ale nedovedu si představit tohle CD ve sbírce za běžnou pultovou cenu. Naopak si umím představit hromadu fandů s nahrávkou na kazetě, která bude prvních pár týdnů dost permanentně brázdřit náhod vašich přístrojů.

Redaktor: Milan Škoda